

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **H. CH.**, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Věkoše 416, PSČ 503 41 Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o prodloužení doby zajištění cizince za účelem správního vyhoštění ze dne 10. září 2013, č. j. KRPH-48279-91/ČJ-2013-050022, t a k t o :

I. **Žaloba se z a m í t á .**

II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadl žalobce rozhodnutí žalované označené v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo rozhodnuto a to opakovaně s odkazem na § 124 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen zákon o pobytu cizinců) o dalším prodloužení doby zajištění žalobce o 60 dnů za účelem jeho správního vyhoštění.

Krajský soud považuje za případné učinit stručnou rekapitulaci dosavadního stavu daného případu tak, jak vyplývá z obsahu správního spisu žalované: žalobce na území České republiky přicestoval již v roce 2008 bez platného cestovního dokladu, tedy i bez víza, pobýval zde nelegálně, dvě žádosti o udělení mezinárodní ochrany skončily neúspěšně, žalobci bylo opakovaně uděleno správní vyhoštění a přesto do doby zajištění zemi neopustil (žalobce se v mezidobí pohyboval rovněž na území Polska a Německa), ač tak mohl učinit v souladu s čl. 7 Směrnice Evropského parlamentu a rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (tzv. návratová směrnice). Je jistě namístě připomenout, že obdobné problémy byly řešeny ve vztahu k osobě žalobce již v roce 2009.

Žalovaná při respektování ustálené soudní judikatury vyhodnotila chování žalobce jako velmi závažné porušení právních předpisů, kdy je nebezpečí, že žalobce bude znovu mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, když opakovaně a dlouhodobě neplní zákonem uložené povinnosti, neboť na území republiky pobývá bez platného dokladu, víza či platného oprávnění k pobytu, pobývá zde vědomě i v době jeho zařazení do evidence tzv. nežádoucích osob. Takto popsané dřívější chování žalobce vedlo k zajištění jeho osoby, neboť uložení zvláštních opatření v souladu s § 123b zákona o pobytu cizinců vyhodnotila žalovaná s přihlédnutím k jeho minulým postojům a jeho aktuální majetkové situaci jako nedostačující. V průběhu řízení od žalobce ani z moci úřední nezjistila žádné překážky, které by bránily realizaci vyhoštění, a proto je zajištění za účelem správního vyhoštění možné v souladu s čl. 15 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES. Lhůtu trvání zajištění stanovila na 60 dnů od okamžiku omezení žalobcovy osobní svobody a její délku odůvodnila nutností zajistit formality nezbytné k realizaci vyhoštění za spolupráce se Zastupitelským úřadem Tuniska v České republice (ověření totožnosti, když při zadržení v Polsku uváděl totožnost jinou a zajišťování nezbytných úkonů pro vydání cestovního dokladu). Lhůtu 60 dnů považovala za odpovídající zjištěné situaci a svým zkušenostem v případech obdobných. Výsledkem jejích úvah bylo rozhodnutí žalované o zajištění cizince vydané dne 17. května 2013, ve kterém byla stanovena doba zajištění v trvání 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce. O následně podané žalobě bylo zdejší soudem rozhodováno dne 18. 6. 2013 pod č. j. 28A 3/2013-30 a to tak, že žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Následně vydala žalovaná dne 9. července 2013 nové rozhodnutí o prodloužení doby zajištění žalobce o dalších 60 dnů, které žalobce opět napadl žalobou a zdejší soud tentokrát pod č. j. 29A 3/2013-16 ji rozsudkem ze dne 21. srpna 2013 rovněž zamítl, neboť nepřisvědčil důvodnosti žalobních námitek.

Dne 10. září 2013 rozhodla žalovaná o opětovném prodloužení doby zajištění žalobce za účelem realizace jeho správního vyhoštění a to o dalších 60 dní. V rozhodnutí popsala konkrétní kroky, které v minulosti činila pro úspěšnou realizaci vyhoštění (přesně popsány na straně třetí a čtvrté přezkoumávaného rozhodnutí). Zdůraznila, že k žádosti adresované zastupitelskému úřadu v Tunisku doložila veškeré nezbytné oficiality umožňující ověření žalobcovy totožnosti a následné vydání náhradního cestovního dokladu. Přes dosavadní opakované dotazy a

urgence nebylo žádosti dosud vyhověno, přičemž česká strana učinila veškeré nezbytné kroky pro realizaci vyhoštění a nutnost opětovného prodloužení doby zajištění žalobce má původ v úřadech jeho domovského státu. Žalovaná v odůvodnění rozhodnutí objasnila své závěry z pohledu zajištění jako nezbytného opatření za zjištěné situace, byť se jedná o závažný zásah do osobních práv žalobce, zkoumala opětovně rodinné vazby žalobce na území republiky, setrvala na původních závěrech o nedostatečnosti tzv. mírnějších prostředků zajištění, tedy postupu dle § 123b zákona o pobytu cizinců a s ohledem na zkušenosti se státními orgány Tuniska i s přihlédnutím k předchozímu řízení ve věci správního vyhoštění z roku 2009, které se rovněž týkalo osoby žalobce (kompetentní orgány Tuniska vyhověly po 109 dnech) se lze důvodně domnívat, že v zákonné lhůtě pro zajištění žalobce bude žalovaná schopna jeho vyhoštění realizovat.

Žalobce se znovu bránil žalobou ze dne 14. 9. 2013 a dalším podáním ze dne 18. 9. 2013, které rovněž označil jako žaloba. V písemnostech namítl porušení:

- a) § 68 odst. 3 zák.č. 500/2004 Sb., správní řád,
- b) § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců,
- c) čl. 15 odst. 1 a odst. 4 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008, tzv. návratová směrnice a
- d) čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech z r. 1950.

Argumentoval v zásadě toliko tím, že správní orgán musel předpokládat, že v době vydání napadeného rozhodnutí neexistoval v případě žalobce reálný předpoklad, že by k jeho vyhoštění do země původu mohlo dojít ještě v době zajištění, která nesmí s odkazem na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců přesáhnout dobu 180 dnů. Tvrdil, že pokračující prodloužení doby zbavení jeho osobní svobody za účelem realizace správního vyhoštění je s ohledem na postoje státních orgánů jeho země nutno hodnotit jako neopodstatněné, resp. svévolné. Zdůraznil, že zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění může být opodstatněné pouze tehdy, pokud existuje reálný předpoklad, že dotyčný může být do země svého původu skutečně přemístěn. Tento požadavek však v případě žalobce naplněn není, přičemž danou úvahu žalobce podepřel politickou situací v Tunisku z počátku roku 2011, kdy následovalo období nestability, politických i společenských změn a s tím související nefunkčnosti státní správy. V tomto směru využil argumentaci žalované z odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí (požadavky vznesené na tuniské orgány, které do doby vydání rozhodnutí nezbytné podklady pro realizaci správního vyhoštění žalobce nedodaly). Skutečnost, že by tak učinily v další dvouměsíční prodloužené lhůtě pak označil žalobce za čistou spekulaci. Zdůraznil, že tak i nadále není řádným způsobem ověřena jeho totožnost a s tím související vydání cestovního dokladu, nejsou tedy předpoklady realizace jeho vyhoštění, a proto je další prodloužení doby zajištění nezákonné. Odkázal na rozhodnutí zdejších správních soudů a rovněž na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, kdy se opakovaně judikuje, že zadržení je možné za situace, kdy jsou činěny kroky směřující k deportaci a ta musí být možná v blízké budoucnosti. Rozhodnutí samotné považoval za vadné pro nepřezkoumatelnost a jeho nesrozumitelnost. Trval na jeho zrušení a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Na žalobu zareagovala žalovaná podrobným vyjádřením ze 26. září 2013. Postupně zopakovala jednotlivé žalobní námitky, připojila ke každé své stanovisko a na správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí setrvala. Připomněla nelegální pobyt žalobce na území České republiky i dalších států Evropské unie, kdy realizaci žalobcova vyhoštění zatím brání ověření jeho totožnosti a vystavení cestovního dokladu. Zdůraznila, že vůči státním orgánům Tuniska učinila veškeré formální a nezbytné kroky, tuniské orgány nežádaly žádné další doplnění zaslaných dokumentů, stejně tak česká straně neobdržela na svůj požadavek negativní reakci, a proto se lze domnívat, že dosavadní prodlení s vyřízením formalit je toliko dílčí, nicméně odstranitelnou překážkou. Žalobcovo tvrzení o selhání funkčnosti státní správy, resp. o jejím paralyzování žalovaná zpochybnila, neboť z obecně dostupných informací o zemi původu takovéto závěry neplynou. Zdůraznila, že si byla vědoma časové náročnosti celé situace, neboť z interních informací je zřejmé, že časový odhad náročnosti komunikace se Zastupitelským úřadem v Tunisku se dle zkušeností Ředitelství služba cizinecké policie Praha pohybuje v rozmezí od dvou do pěti měsíců.

Důvody, pro které nebylo přistoupeno k nahrazení detence uložením tzv. zvláštních opatření dle § 123b) zákona o pobytu cizinců či důvody, pro které nebylo nutné zohledňovat osobní poměry žalobce a jeho rodinné vazby na zdejším území tvoří součást odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud žalobce v záznamu o podání vysvětlení sepsaného dne 9. 9. 2013 (před vydáním napadeného rozhodnutí) uvádí, že jeho rodiče by mu zaplatili letenku a dodali i nezbytnou finanční hotovost, pak – ukáže-li se tvrzení žalobce jako správné, následoval by postup dle § 123c zákona o pobytu cizinců.

Zejména však zdůraznila, že při rozhodování o prodloužení doby zajištění argumentovala tím, že jedinou překážkou realizace vyhoštění je ověření totožnosti žalobce a vydání cestovního dokladu jeho domovským státem, když ze své pozice učinila veškeré nezbytné úkony a na činnost kompetentních orgánů Tuniska se v krátkých časových intervalech informovala.

Výsledek tohoto procesu se dostavil dne 26. září 2013, kdy byla doručena nota od Tuniského velvyslanectví v Praze, v níže byla žalovaná informována o souhlasném stanovisku s vystavením náhradního cestovního dokladu pro žalobce, jehož osobní data byla v písemnosti jasně specifikována. Z tohoto pak vyplývá, že kompetentní orgány Tuniska ověřily žalobcovu totožnost a je zde proto reálný předpoklad pro realizaci správního vyhoštění v zákonné lhůtě 180 dnů od doby jeho zajištění. Veškeré žalobní námitky se tak ukázaly liché, a proto žalovaná požadovala zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Projednal žalobu bez jednání a to s ohledem na postoj žalovaného (požadavek

vůči krajskému soudu na nařízení jednání žalobce v zákonem určené lhůtě nevznesl) a znění § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, když projednání věci při jednání nepovažoval krajský soud za nezbytné.

Předmětem přezkoumaného soudního řízení žalobce učinil rozhodnutí žalované, které bylo vydáno s odkazem na § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud bude nadále stručný, neboť předchozí dvě rozhodnutí žalované a na ně navazující rozhodnutí zdejšího soudu, která správnost a zákonnost obou rozhodnutí (o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění a o prodloužení doby zajištění) potvrdil. V posledně napadeném rozhodnutí žalobce v zásadě brojí a svoji obranu staví na jediné námitce, kterou je dle jeho přesvědčení nefunkčnost, ba přímo paralyzace státní správy v důsledku nepokojů panujících v Tunisku, a proto je nereálné, aby ke ztotožnění jeho osoby a vystavení cestovního dokladu došlo ve lhůtě 180 dnů od jeho zadržení, která je zákonem o pobytu cizinců stanovena jako maximální lhůta pro zajištění.

V projednávané věci je krajský soud přesvědčen o správnosti a zákonnosti vydaného rozhodnutí. Bez pochybností lze odkázat jak na rozhodnutí žalované, tak na její vyjádření k žalobě, ve kterém se argumentačně naprosto přesně vyrovnala se všemi žalobcem namítanými pochybeními. Není namístě žalobcovu situaci znovu podrobně popisovat, neboť byla soudem zaznamenána při popisu obsahu dvou předchozích řízení a rovněž při konstataci podstatného obsahu přezkoumávaného rozhodnutí a následně podané žaloby.

Krajský soud připomíná, že žalobce přicestoval na území republiky již v roce 2008 a to bez nezbytných formalit potřebných pro legální pobyt, zdržoval se zde nelegálně, opakovaně mu bylo uděleno správní vyhoštění a opakovaně a neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany. Na postoje a chování žalobce mohl správní orgán zcela legitimně aplikovat postup dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a tak respektoval rovněž rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu v Brně (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2012, čj. 7 As 154/2011-56) a v rozhodnutí se žalovaná vyrovnala se všemi žalobcem namítanými pochybeními, neboť zkoumala jak možnosti využití zvláštního opatření za účelem vycestování cizince dle § 123b či § 123c zákona o pobytu cizinců (vyhodnotila je jako neefektivní, když žalobce opakovaně porušoval právní předpisy, neměl žádné stabilní bydlení a potvrdil, že nedisponuje finančními prostředky či jiným majetkem), tak otázku dopadu svého rozhodnutí do žalobcova soukromí (žalobce potvrdil, že v České republice nemá žádné partnerské vazby, převážná část rodiny žije ve Francii). Rovněž ověřila specializovaným lékařem aktuální zdravotní stav žalobce s ohledem na jeho psychické projevy a konečně zjistila, že v druhém řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce úspěšný nebyl.

V pořadí druhé rozhodnutí ve věci prodloužení lhůty zajištění žalobce bylo vydáno a ze strany žalované podmíněno tím, že učinila pro ztotožnění osoby žalobce a vystavení cestovního dokladu vůči kompetentním orgánům jeho země veškeré nezbytné kroky a otázka faktické realizace žalobcova vyhoštění tudíž odvisí od těchto orgánů. Ze správního spisu bylo možno ověřit skutečnosti žalované tvrzené

v napadeném rozhodnutí, tedy že se v pravidelných časových intervalech vyžaduje informace od zastupitelského úřadu v Tunisku k otázce ověření jeho totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu, tzn. je evidentní, že na straně žalované není objektivně možné požadovat žádné další úsilí a úkony. Navíc správně připomněla, že tuniské orgány nevrátily žádost zpět a stejně tak nepožadovaly žádné další doplnění jim zaslanych formalit, což nasvědčovalo tomu, že konají úkony ke ztotožnění osoby žalobce za účelem následného vystavení náhradního cestovního dokladu.

Rovněž tak žalovaná své rozhodnutí o prodloužení lhůty trvání zajištění odůvodnila informacemi od ŘSCP Praha, které jí sdělilo obvyklý časový horizont vyřízení formalit ze strany tuniských orgánů. Dalším důvodem, pro který považovala žalovaná prodloužení lhůty za důvodnou byl odkaz na předchozí řízení probíhající v roce 2009, kdy k vyřízení formalit došlo ve lhůtě 109 dnů. Krajský soud navíc dodává, že žalovaná zajistila aktuální stanovisko žalobce ze dne 9. 9. 2013, ve kterém mu byl dán prostor k vyjádření se k dané situaci. Z postojů žalobce pak neshledala, že by došlo k nějaké zásadní změně poměrů, které by prodloužení lhůty pro zajištění znemožnily. Žalovaná tak svým postojem plně respektovala závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010-150.

Pokud žalovaná na základě výše uvedených skutečností usoudila, že vyhoštění žalobce se v zákonem stanovené lhůtě podaří zrealizovat a jeho námitky vyhodnotila jako nedůvodné (a svůj závěr náležitě odůvodnila), pak je s ohledem na předložené vyjádření ze dne 26. září 2013, které bylo rovněž doručeno žalobci zřejmé, že její úvahy se ukázaly být správné. V nótě ze dne 26. září 2013 doručené ŘSCP Praha Tuniským velvyslanectvím v Praze se sděluje souhlas tuniské strany s vystavením náhradního cestovního dokladu na osobu žalobce s tím, že je současně požadován datum plánovaného odletu, aby mohl být doklad k tomuto termínu vystaven.

Z výše uvedeného vyplývá, že kroky činěné žalovanou po celou dobu směřovaly k úspěšné realizaci správního vyhoštění žalobce a jeho žalobní námitky se ukázaly neopodstatněné. V ostatním zdejší soud odkazuje na velmi podrobné a pečlivě odůvodněné rozhodnutí žalované, s jejímž závěrem se plně ztotožnil z důvodů již výše objasněných (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: „*I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“).

Krajský soud opakovaně zdůrazňuje, že zajištění cizince znamená velmi závažný zásah do práv jednotlivce, neboť se jedná o zbavení osobní svobody. Je tak nezbytné důsledně trvat na naplnění obsahu § 68 odst. 3 správního řádu a rozhodnutí řádně a přesvědčivě odůvodnit a vycházet přitom z objektivně zjištěné situace a přijaté závěry relevantním, přehledným a srozumitelným způsobem

odůvodnit. Žalovaná v této konkrétní věci dostala svým zákonným povinností, rozhodovala se znalostí judikatury správních soudů a Nejvyššího správního soudu v Brně, a proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný a krajský soud ze spisu neseznal, že by žalované nějaké náklady vznikly. Proto soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 2. října 2013

JUDr. Marcela Sedmíková, v. r.
samosoudkyně